

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2704/2021
10.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1830/21 од 20.05.2021. године, у седници већа одржаној 10.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1830/21 од 20.05.2021. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П1 51/20 од 25.02.2021. године у ставовима трећем, четвртном и петом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 38.855,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 51/20 од 25.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован предлог туженог за прекид поступка у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за исхране у току рада за период од 01.11.2017. године до 28.02.2018. године исплати укупан износ од 35.150,05 динара у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате ближе означено у садржају тог става. Ставом трећим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2017. године до 28.02.2018. године исплати укупан износ од 14.547,67 динара, у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате ближе означене у садржају тог става. Ставом четвртим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.11.2017. године до 28.02.2018. године исплати укупан износ од 21.090,03 динара, у појединачно опредељеним износима са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате ближе означене као у садржају тог става. Ставом петим изреке,

обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.225,50 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1830/21 од 20.05.2021. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву П1 51/20 од 25.02.2021. године у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, иста пресуда је преиначена у ставовима трећем, четвртном и петом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени на исплату на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2017. године до 28.02.2018. године у укупном износу од 14.547,67 динара, за исхрану у току рада за период од 01.11.2017. године до 28.02.2018. године за укупан износ од 21.090,03 динара и за трошкове парничног поступка тако што је обавезан тужилац да туженом исплати трошкове жалбеног поступка у износу од 6.552,00 динара.

Против правоснажне другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код правног претходника туженог, а од августа 2015. године је у радном односу на неодређено време код туженог. У обрачуну зараде тужиоца висина накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није исказана у номиналном износу, нити су тужиоцу исплаћене поменуте накнаде.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом одредбе члана 118. става 1. тачака 5) и 6) Закона о раду. Висину накнаде је утврдио на основу налаза и мишљења вештака који је накнаду обрачунао применом критеријума из Колективног уговора туженог („Службени гласник РС“, бр. 37/95) с обзиром на то да Колективни уговор код туженог закључен 2002. године са анексом из 2006. године и Колективни уговор туженог из 2015. године не садрже одредбе о висини спорних накнада, а исте се не могу исказивати преко вредности радног часа.

Другостепени суд је тужбени захтев одбио са образложењем да је тужиоцу накнада трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплаћена у складу са одредбом члана 118. става 1. тачака 5) и 6) Закона о раду и одредбама Колективног уговора из 2015. године. Наведене накнаде не морају бити номинално изражене у одлуци послодавца.

Ревизијом се основано указује да је материјално право погрешно примењено. Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 118. тач. 5. и 6.) који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Након извршених статусних промена АД „Железнице Србије“ усвојен је Колективни уговор од 24.03.2015. године. Тим колективним уговором у вредност једног радног часа укључена је вредност накнаде за исхрану у току рада и 1/12 регреса сведена на један радни час. Чланом 55. уговорено је да се основна зарада утврђује као вредност радног часа, коефицијента посла и просечног месечног фонда од 174 часова рада. Одредбе Колективног уговора из 2015. године примењују се и на запослене које је тужени преузео након статусне промене. Колективним уговором, нити другим актом туженог није предвиђено да се накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење

годишњег одмора посебно исказују у номиналном износу. Вештачењем у поступку утврђено је да је тужиоцу вршен обрачун зараде као производ вредности једног радног часа, коефицијента радног места и месечног фонда часова рада. На основу података по врстама плаћања наведеним у прегледу исплаћених укупних зарада тужиоцу за спорни период накнада за исхрану у току рада и накнада за регрес није обрачуната и исказана као посебна ставка. Тужени није доставио акт на основу кога би могао бити утврђен износ накнаде по основу исхране у току рада и регреса у уговореној нето цени рада по часу.

Из таквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора јер исти нису исказани у номиналним износима. Не може се прихватити да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада обзиром на то да износ накнаде за регрес и исхрану у току рада није номинално исказан у прегледу исплаћених зарада у спорном периоду, како је то предвиђено Законом о раду. Износ ових накнада није обрачунат и исказан као посебна ставка, односно у месечним обрачунима зараде није исказан као појединачна вредност по врсти плаћања. Такође, када би вредност ових трошкова била урачуната у вредност радног часа, износ накнаде трошкова за исхрану и регреса би био директно сразмеран коефицијенту радног места, што би значило да, када би била позната структура радног часа, запослени са већим коефицијентом зараде би остваривао сразмерно већу накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес, а неспорно је да вредност ових накнада треба да буде једнака за све запослене. Применом оваквог правног резона би и запослени који није на раду остваривао накнаду трошкова исхране, што није сврха ове накнаде. Висина потраживања тужиоца по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора утврђена је у нето износима, а према параметрима из раније важећег Колективног уговора туженог („Службени гласник РС“, бр. 37/95...7/00). Стога је тужени сагласно цитираним одредбама Закона о раду обавезан да тужиоцу накнади штету због неисплаћених трошкова за исхрану и регреса у захтеваном периоду. Тужиоцу на досуђене износе сагласно одредби члана 186. Закона о облигационим односима припада затезна камата од настанка штете до исплате.

На основу изложеног, применом члана 416. става 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, обавезао туженог да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова ревизијског поступка износ од 38.855,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара и судских таски на ревизију у износу 8.342,00 динара и одлуку по ревизији у износу од 12.513,00 динара.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић